

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obo/1/2024
Identifikačné číslo spisu:	7118203849
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7118203849.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Andrey Sedlačkovej, v spore žalobcu Ing. Emila Čerevku, so sídlom Štefánikova 17, 066 01 Humenné, IČO: 48485357, správcu konkurznej podstaty úpadcu: Poľnohospodárske, výrobné a obchodné družstvo Budulov, so sídlom Budulov, Moldava nad Bodvou, IČO: 31668399, zastúpeného JUDr. Simonou Čerevkovou, PhD., advokátkou, Masarykova 25, 071 01 Michalovce, IČO: 52617297, proti žalovanej JUDr. J. R., narodenej XX. R. XXXX, bytom B. XXX/XX, XXX XX Q. - T., o zaplatenie 57.960,02 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 10Cbi/1/2018-186 zo dňa 14. novembra 2023 takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 10Cbi/1/2018-186 zo dňa 14. novembra 2023 p o t v r d z u j e .

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 10Cbi/1/2018-186 zo dňa 14. novembra 2023 vo výroku I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 57.960,02 eura do konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske, výrobné a obchodné družstvo Budulov, Moldava nad Bodvou, IČO: 31 668 399 (ďalej aj „úpadca“), v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v celom rozsahu.

2. V odôvodnení konštatoval, že žalobca ako správca konkurznej podstaty úpadcu sa podanou žalobou domáhal voči žalobkyni zaplatenia žalovanej sumy titulom náhrady škody, ktorú žalovaná spôsobila ako bývalá správkyňa úpadcu tým, že nekonala s odbornou starostlivosťou v zmysle § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Z.z. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“), keďže po zbavení funkcie správcu (z dôvodu, že si neplnila svoje povinnosti, nepodávala konkurznému súdu správy o svojej činnosti a hospodárení, nepodala ani konečnú správu spolu s vyúčtovaním odmeny a výdavkov) ani po viacnásobnej výzve v zmysle § 8 ods. 5 ZKV zo strany žalobcu (ustanoveného do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu uznesením konkurzného súdu zo dňa 2. októbra 2014) mu nepredložila správu o jej doterajšej

činnosti, neodovzdala doklady a majetok úpadcu - finančné prostriedky, ktoré získala speňažením majetku úpadcu za cenu 58.955,84 eura na základe opatrenia konkurzného súdu na predaj majetku úpadcu. Krajský súd uviedol, že jednotlivými opatreniami konkurzného súdu mal preukázané, že žalovaná ako bývalá správkyňa úpadcu speňažila majetok úpadcu za cenu spolu 58.955,84 eura, pričom jej bol v priebehu konkurzu poskytnutý preddavok na odmenu vo výške 995,82 eura (30.000,- Sk). Zároveň z výsluchov strán sporu v konkurznom konaní vyplynulo, že žalovaná žalobcovi neodovzdala správcovský spis, resp. doklady o svojej činnosti správcu a ani doklady o vynaložení výdavkoch súvisiacich so správou, udržiavaním a speňažovaním konkurznej podstaty úpadcu, a tiež mu neoznámila účty týkajúce sa úpadcu a stav peňažných prostriedkov na týchto účtoch. Poukázal na to, že žalovaná ako prostriedky procesnej obrany v konaní uviedla svoje skutkové tvrdenia, že speňažený majetok úpadcu bol použitý na úhradu výdavkov konkurzu a uspokojenie pohľadávok proti podstate. Zdôraznil, že na preukázanie svojich tvrdení žiadne dôkazy nepredložila, hoci na to bola osobitne vyzývaná. Vo vzťahu k obrane žalovanej, že došlo z dôvodu úmrtia účtovníčky k strate účtovných dokladov, ktoré jej mali byť zverené za účelom ich spracovania pre účely ďalšieho vedenia konkurzu, krajský súd uviedol, že síce v konaní bolo preukázané úmrtie I. Q., no žalovaná nepreukázala, že práve táto osoba fakticky disponovala účtovnými, resp. inými dokladmi vzťahujúcimi sa na konkurzné konanie úpadcu, nepreukázala existenciu zmluvného vzťahu medzi ňou ako správkyňou - objednávateľkou služieb a I. Q. ako poskytovateľom služieb, jej rozsah a cenu a nepreukázala napr. preberacími protokolmi ani odovzdanie účtovnej, resp. inej dokumentácie vzťahujúcej sa na konkurz úpadcu I. Q.. Krajský súd zdôraznil, že samotnú absenciu zmluvného vzťahu a jeho rozsahu v písomnej forme medzi týmito subjektmi nemožno považovať ako konanie žalovanej s odbornou starostlivosťou, keďže v prípade podania konečnej správy správcom, je účelné vynaloženie takýchto pohľadávok proti podstate, podrobené prieskumu súdu (minimálne v rozsahu podaných námietok veriteľmi), čoho si musí byť vedomý každý správca, keďže tieto musí viesť riadne preukázať. Vyššie uvedené podľa krajského súdu platí aj pre ďalšie žalovanou označené náklady, resp. výdavky spojené s vedením konkurzu na úpadcu. Žalovaná nepreukázala existenciu zmluvného vzťahu medzi ňou ako správkyňou úpadcu a spoločnosťou LKT - SLOVAKIA, spol. s r. o., resp. spoločnosťou, ktorá podľa tvrdení žalovanej zabezpečovala stráženie majetku úpadcu ako ani doklad o úhrade takejto odplaty za poskytnuté služby. Krajský súd uviedol, že z vykonaného dokazovania obsahom spisu sp. zn. 10Cbi/347/2004 pritom vyplynulo, že tam vydaným exekučným titulom, platobným rozkazom, bola uložená povinnosť uhradiť pohľadávku, ktorej zodpovedal záväzok iného subjektu, a nie úpadcu, ktoré plnenie nie je možné poskytnúť z konkurznej podstaty úpadcu. Poukázal na to, že aj z uznesenia ORPZ v Košiciach z 20.2.2020, sp. zn. ČVS: ORP-716/5-VYS-KE 2018, a to výpovede K. Q., syna alebohej I. Q., vyplýva, že evidoval iba jeden šanón s názvom Budulov, ktorý vydal vo februári 2013 žalovanej, pričom nie je zrejmé, ktorého konkurzného konania sa mal týkať, či konkurzu úpadcu Poľnohospodárske družstvo Budulov, IČO: 36 170 933 alebo Poľnohospodárske, výrobné a obchodné družstvo Budulov, IČO: 31 668 399. Bez právneho významu nepovažoval krajský súd zistenie, že účet v UniCredit Bank bol vedený práve na subjekt Poľnohospodárske družstvo Budulov, IČO: 36 170 933, ktorého správca Ing. Vojtech Švantner považuje finančné prostriedky za súčasť konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Budulov, IČO: 36 170 933. V konaní nebolo preukázané, že prevody z uvedeného účtu predstavovali práve finančné prostriedky úpadcu Poľnohospodárske, výrobné a obchodné družstvo Budulov, IČO: 31 668 399, resp. že nimi boli uhrádzané pohľadávky proti podstate práve úpadcu Poľnohospodárske, výrobné a obchodné družstvo Budulov, IČO: 31 668 399 veriteľom tohto úpadcu, teda jeho záväzky, a nie záväzky úpadcu Poľnohospodárske družstvo Budulov, IČO: 36 170 933. Krajskému súdu sa tiež javil ako veľmi neštandardný postup, že žalovaná realizovala iba minimum bezhotovostných prevodov na ťarchu účtu úpadcu, pričom prevažne postupovala tak, že realizovala hotovostné výbery peňažných prostriedkov z uvedeného účtu, čo sama potvrdila, keďže si musela byť vedomá dohľadu súdu podľa § 12 ZKV, ktorý zahŕňa aj oprávnenie na nahliadanie do účtov správcu. Pokiaľ ide o ďalšie náklady spojené so speňažovaním majetku úpadcu, najmä náklady na znalecké posudky, krajský súd uviedol, že nič nebránilo žalovanej, pokiaľ disponovala informáciami o znalcoch, predložiť v spore doklady o úhrade znaleckých posudkov. Žalovaná iba všeobecne uvádzala, že sa jej nepodarilo skontaktovať so znalcami, no nepredložila žiaden dôkaz o tom, že ich aj reálne oslovila, napr. v podobe písomných výziev. Nič nebránilo žalovanej na jej tvrdenia o sume vynaloženej na vyhotovenie znaleckých posudkov v konkurze úpadcu predložiť, pokiaľ si nevedela zadovážiť dôkazy o ich úhrade, iné dôkazy, ktoré by preukazovali

napr. tzv. obvyklú cenu takýchto posudkov v rozhodnom období. Krajský súd ďalej uviedol, že s poukazom na § 153 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) nevykonával dokazovanie navrhnuté žalovanou až na pojednávaní dňa 14. novembra 2023, ktoré malo spočívať v konkretizácii jednotlivých výdavkov vyplývajúcich z uznesenia OR PZ v Košiciach z 20.2.2020, sp. zn. ČVS: ORP-716/5-VYS-KE 2018, nakoľko žalovanej nič nebránilo nielen špecifikovať jednotlivé výdavky, ale aj najmä označiť a predložiť na ich preukázanie relevantné dôkazy už skôr, a to s poukazom na povinnosť strany konať starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, pričom nešlo o dôkaz ako reakciu na skutočnosť, o ktorých nevedela, prípadne ich nemohla predvídať, resp. dôkaz ktorý vyšiel najavo až po tom, ako mala žalovaná povinnosť označiť a predložiť skutočnosť a dôkazy. Poukázal na to, že žalovaná už v roku 2020 musela mať vedomosť o tom, že sa vedie trestné stíhanie ČVS: ORP-716/5-VYS-KE 2018, keďže v trestnom konaní bola aj vypočutá. V tejto súvislosti upriamil krajský súd pozornosť na to, že žalovaná prakticky od zbavenia výkonu funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu bola povinná existenciu výdavkov v podobe pohľadávok proti podstate preukázať, čo doposiaľ (za obdobie 9 rokov) nevykonala. Zároveň mal za to, že ani samotný návrh žalovanej na vykonanie dokazovania spočívajúci v „konkretizácii“ jednotlivých výdavkov vyplývajúcich z uznesenia ORPZ v Košiciach z 20.2.2020, sp. zn. ČVS: ORP-716/5-VYS-KE 2018 podľa jeho názoru by neoveril ani nevyvrátil žalobkyňou tvrdenú skutočnosť o vynaložení výdavkov v konkurznom konaní úpadcu, keďže účet v peňažnom ústave bol vedený na úpadcu odlišného od úpadcu Poľnohospodárske, výrobné a obchodné družstvo Budulov, IČO: 31 668 399, resp. nebolo ani zrejmé, či prípadné výdavky boli vynaložené práve v súvislosti s vedením tohto konkurzného konania, a nie konkurzného konania na úpadcu Poľnohospodárske družstvo Budulov, IČO: 36 170 933, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou hodnotou. Krajský súd v súvislosti s tzv. materiálnym vedením sporu aplikoval aj článok 11 ods. 3 základných princípov CSP, keďže žalovaná vykonávala funkciu správkyne konkurznej podstaty a zároveň pôsobila ako advokát. Pre zistenie, či žalovaná nesie zodpovednosť za škodu, súd skúmal, či sú naplnené objektívne a subjektívne predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorými sú porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nimi a zavinenie žalovanej. Krajský súd konštatoval, že nebolo sporné, že žalovaná finančné prostriedky po zbavení funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu žalobcovi ako novému správcovi úpadcu neodovzdala. V spore nebolo zistené, na aký účel žalovaná finančné prostriedky získané speňažením majetku úpadcu použila, avšak pre posúdenie skutočností, či žalobcovi škoda vznikla, táto skutočnosť podľa krajského súdu vplyv nemá; žalovaná bola totiž povinná po zbavení funkcie správcu konkurznej podstaty odovzdať žalobcovi všetky finančné prostriedky úpadcu spolu s kompletnou dokumentáciou úpadcu, vrátane jeho účtovníctva, bola teda povinná pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou, výslovne upravenou v § 8 ods. 2 ZKV, ktorá povinnosť bola zo strany žalovanej porušená konkrétne tým, že neodovzdala žalobcovi finančné prostriedky vo výške 58.955,84 eura, ktoré získala predajom konkurznej podstaty a nepreukázala a nezdokladovala ňou uvádzané hotové výdavky a náklady v konkurze úpadcu, na základe čoho mal krajský súd žalobcom uplatnenú škodu 57.960,06 eura za dostatočne preukázanú. Krajský súd uzavrel, že z uvedených dôvodov žalobca preukázal, že došlo k vzniku škody, keďže speňažený majetok úpadcu nebol vydaný aktuálnemu správcovi úpadcu a žalovaná neuniesla dôkazné bremeno, že majetok úpadcu bol použitý na úhradu pohľadávok proti podstate, resp. že boli použité na uspokojenie konkurzných veriteľov s právom na oddelené uspokojenie v konkurznom konaní vedeného na úpadcu, a preto uložil žalovanej povinnosť uhradiť škodu vo výške 57.960,02 eura v prospech konkurznej podstaty úpadcu.

3. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (ďalej v texte aj „odvolateľka“) v zákonnej lehote odvolanie s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Uviedla, že nárok žalobcu neuznáva ani čo do dôvodu ani čo do výšky. Nie je podľa nej pravdou, že by pri výkone funkcie správcu konkurznej podstaty postupovala v rozpore s ustanovením § 8 ods. 2 ZKV. Podľa nej si úlohy správcu konkurznej podstaty plnila zodpovedne, využila všetky svoje skúsenosti a odborné znalosti, a postupovala v súlade so zákonom ako aj ukladanými pokynmi Krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. 1 K/83/2000. Konštatovala, že od ustanovenia do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu viedla konkurznú ako aj účtovnú agendu úpadcu sama, okrem pomoci pri spracovaní prihlášok pohľadávok pre prieskumné pojednávanie alebo schôdzu veriteľov. Zopakovala, že v roku 2011 po odpredaji všetkého majetku úpadcu pre účely vypracovania konečnej správy uzatvorila zmluvu o spolupráci pri spracovaní

účtovníctva úpadcu s ekonómkou podnikajúcou po živnostensky I. Q. z dôvodu, že pre jej vypracovanie boli potrebné odborné znalosti, ktorými ona sama nedisponovala. Poukázala na to, že okolnosti komunikácie s I. Q. podrobne uviedla vo vyjadrení k žalobe, na pojednávaní dňa 14.11.2023 predložila uznesenie polície, ktoré bolo reakciou na jej trestné oznámenie, k jednotlivým platbám a výdavkom sa tiež vyjadrila v písomnom vyjadrení k žalobe, ako aj na pojednávaní a vyjadrila sa v ňom aj k sledu udalostí, ktoré nastali po mojom odovzdaní agendy úpadcu na spracovanie pred podaním konečnej správy, ako aj ku krokom, ktoré podnikla za účelom nájdania agendy úpadcu. Uzavrela, že s napadnutým rozsudkom krajského súdu nesúhlasí v celom rozsahu, nakoľko súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 390 písm. a/ CSP odvolaním napadnutý rozsudok zrušil v plnom rozsahu, a žalobu žalobcu zamietol bez priznania náhrady trov konania žalobcovi.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že dôvody, ktoré uvádza žalovaná v odvolaní, sú podľa neho zavádzajúce a neopodstatnené, opätovne smerujúce k špekulácii. Navrhol napadnutý rozsudok ako správny potvrdiť a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „odvolací súd“), ako súd funkčne príslušný na prejednanie predmetného odvolania podľa § 34 CSP, po zistení, že odvolanie podala strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 CSP), včas (§ 362 ods. 1 veta prvá CSP), proti rozsudku, proti ktorému zákon podanie tohto opravného prostriedku nevyklučuje (§ 355 ods. 1 CSP), prejednal odvolanie v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených a bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Podľa § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

9. Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie vecnej správnosti napadnutého rozsudku krajského súdu ako súdu konajúceho v prvej inštancii, ktorým žalobe vyhovel a zaviazal žalovanú na náhradu trov prvoinstančného konania, a to na základe odvolania podaného žalovanou, v ktorom zopakovala svoje skutkové tvrdenia na svoju obranu, ktoré uvádzala aj v konaní pred súdom prvej inštancie. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolateľka z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) ako aj, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP).

10. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky tvrdenia, ktorými žalobkyňa argumentovala okolnosť, že neporušila zákonnú povinnosť uloženú jej ako správkyňi v zmysle § 8 ods. 2 ZKV, a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. S poukazom na to sa odvolací súd podľa § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd preto nebude všetky dôvody, s ktorými sa stotožňuje, opakovat', ale na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a k odvolacím námietkam žalovanej považuje za potrebné uviesť, že tvrdenia a argumenty, ktoré uviedla žalovaná v odvolaní, uvádzala aj v priebehu súdneho konania na súde prvej inštancie a krajský súd sa s nimi v napadnutom rozsudku - jeho odôvodnení vysporiadal dostatočne, podrobne a zrozumiteľne, pričom odvolací súd nezistil, že by súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, teda že by použil

iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo že by aplikoval síce správny právny predpis, avšak ho nesprávne vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval. V tomto smere žalovaná ani nešpecifikovala svoju námietku nesprávneho právneho posúdenia. Odvolací súd sa preto v rozsahu tejto námietky stotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom, ktoré považuje za správne.

11. Rovnako k odvolacej námietke, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolateľka v konaní pred súdom prvej inštancie, ako ani pred odvolacím súdom, neuviedla žiadne argumenty spôsobilé zmeniť, resp. spochybníť správnosť zistených skutkových záverov súdu prvej inštancie. V podstate len zopakovala svoju argumentáciu, ktorú už uviedla v konaní pred krajským súdom, s ktorou sa krajský súd zaoberal a precízne sa s ňou vysporiadal v odôvodnení nepadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalovaná žiadne tvrdenie, ktoré uviedla na svoju obranu, žiadnym spôsobom nepreukázala. Odvolací súd vyhodnotil jej odvolacie námietky ako nedôvodné s poukazom na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver, pričom svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil.

12. Odvolací súd dospel k záveru s poukazom na vyššie uvedené, že v danom prípade nejde o rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení veci, a ani nezistil, že by súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ide o rozhodnutie, s ktorého skutkovými a právnymi závermi sa žalovaná nestotožnila. Odvolací súd zdôrazňuje, že polemizovanie, či nespokojnosť odvolateľky s hodnotením vykonaného dokazovania a s právnym posúdením sporu súdom prvej inštancie, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), nezakladá dôvodnosť odvolania.

13. Vzhľadom na závery prijaté a vysvetlené v tomto rozhodnutí, odvolací súd nezistil relevantnosť ani jedného z odvolacích dôvodov žalovanej, preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny.

14. V odvolacom konaní bol žalobca plne úspešný, a preto mu vznikol proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom na súde prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 396 ods. 1 v spojení s § 262 a § 255 ods. 1 CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej môže podať dovolanie strana, v neprospech ktorej bol rozsudok vydaný, v lehote dvoch mesiacov odo dňa jeho doručenia oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a/ a b/ CSP).

Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v

tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.